

CAFÈ FILOSÒFIC DE SALT - 19 DE MAIG - CAN SERRALLONGA

La qüestió del *cafè* de maig, i amb molt de sentit, descriu una de les cerques més antigues de l'ésser humà: aquella que se situa entre la *vida* i la mort, entre dos instants, però que dura tota una vida: el sentit de la vida. Malgrat l'interès que manifesta aquesta qüestió, la pregunta que dona inici al diàleg resumit en les següents línies planteja si **és possible trobar un sentit de la vida únic i personal**.

- El sentit de la vida és una motivació última a fer, actuar i viure. Com un pare/mare que cuida els seus fills, el qual treballa i s'esforça perquè el seu fill creixi fort i sa, en aquest cas, això pot suposar el seu sentit de la vida. Però la qüestió és si aquest sentit es pot escollir. Sembla ser, que el context i l'entorn condiciona a escollir un sentit o un altre, però sigui quin sigui, aquest sentit respon a una necessitat i la capacitat de fer que transforma aquest mateix entorn. Aleshores, aquest sentit pot variar segons el context.
 - No existeix un sentit innat, és a dir, un sentit predestinant a cada individu, al llarg de la vida, les motivacions canvien, i en moments, no cal cap sentit per viure, es pot viure sense un.
- En general, el sentit de la vida des d'un punt de vista antropològic s'ha respost amb diferents cares, ja sigui a partir de la religió, la filosofia, la moral, etc. La vida sense sentit és una causalitat, atzarós, la biologia, tot i estudiar l'ésser humà, no té com a objectiu trobar el sentit de la vida, sinó més aviat, el funcionament i sentit del nostre cos com a ésser viu, això sí, amb un fi. No hi troba sentit però sí fi.
 - La vida des de la ciència no té sentit, però té direcció sense objectiu, malgrat la llei natura que determina la mort, l'humà al llarg de la història, ha necessitat de manera obsessiva, trobar sentit a aquesta vida. Creant uns i rebutjant els instints.
- L'humà, un ésser complex, amb les seves diferències i particularitats, pot existir amb un sentit de la vida i no alhora, ja que el significat d'aquest sentit de la vida és comú, tothom sap que parlem quan es pensa en sentit de la vida, però el significat, el que cada un l'atribueix a aquest sentit és única i personal, fet que fa que la comparació entre sentits de la vida, poguï arribar a tal punt de diferència que per un no és un sentit i per l'altre tampoc, fent que cap dels dos visqui sense un sentit a ulls de l'altre.
 - És important tenir un significat a aquest sentit de la vida, ja que determina el que és important en la vida. Determina el que té sentit per lluitar, per viure i per continuar aquí. Cal tenir diferents sentits durant la vida, per tenir motius a fer i continuar.

- Distingir aquest sentit en àmbit cultural i l'altre més espiritual/individual, El primer, pot actuar com un motiu esperançador dins un grup o col·lectiu.

- El sentit biològic o primari, a saber: sobreviure i reproduir-se, sentits que ja són interioritzats que no ens preocupem. Però parlar del sentit en termes espirituals o culturals, és possible quan els primaris són satisfets sense esforç, i llavors, poder pensar ja en altres qüestions com aquests sentits últims.
 - En determinades situacions difícils i condicions complicades, la diferència entre tenir un sentit o no, es presenten en les accions i en la continuïtat, sempre de manera conscient. En canvi, no ser conscient d'aquest sentit, és similar a no tenir cap sentit. Però una sobreanàlisi d'aquesta consciència, el redueix a l'absurd a tal punt de tot es qüestiona, inclús el fet de qüestionar, i així ad infinitum. Aquest sentit ha d'impactar de manera conscient i sentimental.
 - S'observa el final de tots és el mateix, menjar per cucs... tot i que les condicions afecten, moltes accions es duen a terme mitjançant un col·lectiu sense necessitat de sentit propi, és a dir, fets que responen a la necessitat del grup i no al sentit propi de l'individu. Entendre el món com un conjunt, un col·lectiu d'individus, fa més fàcil la tasca de cerca el sentit de la vida.

- L'eduïssiu que vam rebre, la que van rebre els nostres pares, la que van rebre els nostres avis i la que... No es pot decidir, ha estat la que ha estat, un fet atzarós. Les pròximes generacions es preguntaran si és possible algun canvi, Igual que nosaltres, que ens preguntem si podem decidir aquest sentit.
 - Lluitar pels altres, és un sentit gairebé bàsic, primitiu, però no el prenem com a sentit vàlid. El destí és també sentit i és curiós veure que aquest destí sembla destinat pel passat.

- Sovint el sentit que es pot dotar a la vida, que omple el temps de cadascú i destina els esforços més enllà de sobreviure, és justament, el perquè continuem vivint. Un sentit de la vida, a part de ser una mena de far que ens guia, és el motiu del perquè les necessitats bàsiques, com l'alimentació, el descans. S'assoleixen sense ocupar el centre absolut de la nostra existència. Quan trobem aquest propòsit, la simple supervivència deixa de ser el destí final per convertir-se, senzillament, en el suport material necessari per assolir fites més altes. Així, el menjar ja no és només combustible i el descans ja no és només recuperació; es transformen en els mitjans indispensables que ens permeten continuar caminant cap a allò que realment ens mou, ens apassiona i ens defineix com a éssers humans. En definitiva, no vivim per menjar o dormir, sinó que mengem i dormim per poder viure una vida amb significat.
 - Trobar un sentit pot potenciar els sentis primaris, és a dir, sobreviure, alimentar-se... Perquè lluités per poder assolir aquest sentit de la vida bàsic, fent el que sigui necessari, i una necessitat és assolir aquestes necessitats primàries.

- Una ment curiosa i complexa, busca sentits més enllà dels primaris donant priorat a assolir els escollits fins al punt de deixar de costat als primaris, quedant en segon pla.
 - Si és cert que hi ha sentits bàsics que ens mantenen vius, sentits innats, els sentits que cal plantejar són aquells que van més ella i pensar el perquè els tenim.
- Quan les persones fem coses de manera altruista dona sentit a la vida, sigui el que sigui.
 - Poder ajudar a algú és un sentit més que suficient i molt vàlid. Encara que la vida d'un estigüés en reis, beneficiar i ajudar és un sentit que es pot aplicar.
 - Els sentits primaris i secundaris estan relacionats depenen la perspectiva. Un exemple: voler descendència, és a dir, fills, és una manera de perpetuar-nos, una feina que contribueix, una funció que resulta útil en el món. És un senti perquè ajuda.
- El sentit de la vida pot ser triar una “funció” dins del món i que ajuda, amb aquestes condicions, doncs sí, es pot tractar d'un sentit.
- El sentit de la vida és un motiu per transcendir en aquest món.

Fi del diàleg: 20:30h

Gràcies